

tràgic per a la seguretat del seu imperi colonial, ajudaria obertament els partidaris de la monarquia hel·lenica.

També s'assegura que en totes aquestes lluites està barrejat un ex-contrabandista, un home poderosíssim, una veritable potència, un colós de la indústria dels armaments. Ens referim a Basil Zaharoff.

L'amo de la Vickers-Armstrong —Conseller de diverses empreses siderúrgiques espanyoles— sembla que ha intervingut activament, d'una manera decisiva, en la gestació del moviment monàrquic grec.

Segons uns, Zaharoff és grec. Segons d'altres, és armeni. Gent ben assebastada assegura que és un «sense pàtria», un gran negociant, un home sense escrúpols ni sentiments. És a dir, un autèntic capitalista, un burgès modern. El «doble» de Deterding.

«Sir» Zaharoff passa com a gran amic de Lloyd George. Tant és així que en 1922 aquesta amistat fou una de les causes determinants de l'agressió grega a Turquia, agressió que acabà en la formidable desfeta de l'exèrcit atacant en la regió del Langarios i la consegüent abdicació de Constantí de Grècia. El poble, davant la magnitud del desastre, motivat per la impreparació, el favoritisme i la desorganització imperant en les altes esferes militars, va aixecar-se violentament, afusellant quatre ministres de la Corona. L'escarment popular va suscitar una curta però sagnant guerra civil.

Grècia quedava vençuda però Zaharoff i la Vickers havien fet ja quantiosos beneficis.

Quan el duc de Kent es casa amb la princesa Marina, el nom de l'obscur contrabandista torna a prendre una forta actualitat. «Sir Basil Zaharoff —diuen— ha estat l'interessat padrí d'aquestes noces reials. Anglaterra desconfia de la política italianòfila de Venizelos...»

Aquest estiu la premsa europea preguntava: «¿Què preparen els agents de l'Intelligence Service que pululen pels Balcans?»

La resposta no s'ha fet esperar. Jordi II ha estat cridat espontàniament pel poble grec i Venizelos ha hagut de fugir i refugiar-se a Itàlia.

De moment, sembla que l'oposició republicana ha estat vençuda. Fins quan? També cal tenir en compte fins quan durarà l'idilli Condylis-Metaxas. El regent diu que disposa de l'exèrcit. L'armireacionari cap dels legitimistes grecs mira amb ulls d'enveja la popularitat assolida per Condylis. A més, és enemic de tota mena de reformes. La incògnita està en l'actitud que adoptarà el poble...

MARGARIT

ACADÈMIA DE TALL I CONFECCIÓ

Professora
ROSA S. DE COMORERA

SISTEMA NOU
R À P I D
S E N Z I L L

S'aprèn a tallar
tota mena de vestits
en poc temps

Hores de classes de 5 a 6 o de 7 a 9

FLORIDABLANCA, 101, PRINCIPAL, TERCERA
BARCELONA

Les afiliades a la U. S. C. i a l'U. S. C. filles gaudiran d'una rebatta /

Quantitats, rebudes

U. S. C. de Caldes de Montbui, Gir	50'—
U. S. C. de Palautordera, Gir	13'—
U. S. C. de Tordera (Comes)	46'40
A. Cassassús, Torredembarra, Gir	10'—
J. Babot, Palautordera, Gir	17'—
A. Solà, Arenys de Mar...	7'—

On va la joventut? 7 dies

Heus ací una frase estereotipada, damunt la qual s'han fet les conjeitures més inversemblants, i que pren una palpant actualitat.

Mai segurament no havien estat plantejats amb la cruïra d'ara els problemes de l'esdevenidor a la joventut del nostre país, absolutament desenganyada amb les grans promesses que li havien estat fetes i que han resultat buides de sentit i orfes en resultats.

Fets alligadoradors, paraules llançades al vent, actituds suïcides, han empès les novelles promocions catalanes a un excepcionalisme que volem creure, millor dit que estem segurs que serà momentani, puix que ja es preveu el deixonament.

¿Ai de les generacions futures si la joventut dels nostres dies no sabés capir profundament la missió transcendental que la Història li ha reservat!

Si no fos perquè sabem quelcom de la força renovadora dels joves, si no haguéssim vist de prop la generositat d'aquests homes del demà, si no en forméssim part, si no estiguéssim segurs que de l'actual crisi en què està envoltada la joventut n'ha de sorgir esplendent i formidable l'exèrcit capacitat de la transformació social futura i pròxima, temeríem una reculada de segles en el procés de la perfecció humana i de la igualtat individual.

Estem vivint una hora de greu responsabilitat. Si el desvetllament que s'està iniciant algú pretengués — i ho aconseguís — encarrilar-lo amb demagògia baladrera, possiblement de moment es faria de dimensions inigualades. A la llarga, però, sense base, cauria estrepitosament, provocant una desfeta que després fóra molt difícil de superar.

La joventut, per temperament — ara com sempre — es deixa enlluernar amb facilitat. Ho sabem per ex-

periència. Això no vol pas dir, però, que es deixi enganyar, ni molt menys.

Cal, doncs — sobretot en les actuals circumstàncies —, un tacte finíssim i una visió exacta en els dirigents de les organitzacions enrolades i conductores de la voluntat popular.

La societat burgesa no resol cap dels problemes que es presenten en l'avui i en el demà dels joves. Ni en l'aspecte intel·lectual, ni en el moral, ni en l'econòmic. Amb tot el seu joc de paraules, l'actual societat en descomposició no pot oferir altra cosa a la joventut proletària que una educació primària en el millor dels casos, que una moral profundament immoral i fastigosa, i, econòmicament, el dret a morir-se de gana. Prou els corifeus de la situació parlen de la pàtria; prou us inflaran el cap amb les gestes brillants d'una història vergonyant; prou us faran l'apologia del sacrifici de la vida en l'altar del deure de vetllar pels interessos d'altri. Però, a fi de comptes, això: l'últim lloc en la vida civil.

On va la joventut?

Potser serà més indicat que diguem: —¿On ha d'anar la joventut?

I, feta la pregunta, responem: A engruixir les masses que segueixen unes orientacions renovadores, als partits de classe que lluiten per un demà gloriós i just. A la U. S. C., única força amb autoritat moral i honestatada provada, que té en el seu programa la solució de tots els problemes que afecten l'avenir dels joves.

Un altre dia tornarem amb el mateix tema.

J. CASES I BUSQUETS

IMATGES DE LA CIUTAT

L'ESGLÉSIA

Les campanes de la torre escupen mandrosament dotze batallades. Del sumptuós edifici entren i surten gran quantitat de persones que van a complir amb llur deure religiós. Des de primeres hores del matí les portes són obertes pels qui tenen necessitat de descarregar llur consciència de qui sap quines tenebroses coses.

L'hora, però, que hi ha més mobilitat i més luxe, és ara. Sembla talment que quelcom extraordinari s'hi celebri. Us dona la impressió d'una sessió de gran gala. Quan de fet l'únic extraordinari que hi ha és l'hora retardada en què tindrà lloc l'ofici, perquè tothom estigui ja desvetllat i puguin anar a complir llur devoció com aquell que es pren un aperitiu, tot fent temps per anar a dinar.

Una corrua immensa d'automòbils evacuen el seu passatge enfront de la gràvida escalinata de la porta principal. Selecta i distingida multitud abillada d'una manera impecable, cobreixen el llarg de les escales. A les voreres, com emmarcant en tràgic contrast aquell luxe superb, hom hi distingeix perfectament les cares groguenques, esllanguides pels dolors i els sofriments de tota mena, dels captaires.

A la vista d'això, sentiu com una repulsió estranya i per uns moments us repugna el gest servil d'aquells captaires situats en les posicions més humiliants i incòmodes, com si volguessin donar la impressió d'una incompresa dignitat a llur actitud. A tal grau ha arribat llur concepció del valor humà, que fins i tot creuen que el dret a la vida també l'han d'implorar i acceptar-lo com una dàdiva de la societat que els ha creat. Viuen de l'almoina, de la generositat dels se-nyors que es dignen tirar-los una moneda que amb amor besen i amb mística passió hi fan el senyal de la creu. Aquella creu cristiana símbol que, segons els creients, encarna tota bondat; aquella creu on, segons la història, hi fou martiritzat un home que després fou enlairat a divinitat pels seus propis butxins. Aquella creu que traginen com un modern calvari per enternir els creients potentats.

En aquelles cares estrefetes, modificades, s'hi amaga la renúncia més pregona a la més elemental prerrogativa humana: el dret a la vida. Imploren, el seu gest servil i misèrrim esdevé colpidor davant la pompa del temple, amb el luxe ubèrrim de les imatges paganes; amb l'or i llum i tresors allí continguts; amb aquell públic que fa una vida selecta fins a la prodigalitat. Si pensessin que amb una fracció in-

significant de la riquesa que allò tanca podrien viure sobrerament tots els dies que els quedaven, potser no serien tan servils. Potser series més rebels.

Continua la desfeta de luxosos automòbils. Formen un rusc; s'ajunten uns prop dels altres. N'hi ha un, però, que no crida poderosament l'atenció. És més luxós que cap altre. Del seu interior descendeix un home d'unes característiques grotesques. És gros, molt gros, amb una obsessió exagerada que el fa gairebé rodó. La seva cara lluenta i grossa, amaga entre plecs de carn dos ulls petits i brillants com l'argent. Camina inclinant-se un xic avant, amb el cap cot com si no pogués manejar aquella carnassa que el té amarant. És el prototipus de l'home indolent, de l'home pansit, de l'home que fa una vida sedentària, del pantagruel empedernit, del sibarita.

Avança pausadament i esbufegant per l'escalinata. En ésser prop d'un captaire molt vell, li tira una moneda. Aquesta cau fora de l'abast del pobre. Però ell no es detura, guaita de reüll al vell mentre l'invàlid fa un gran esforç per heure la moneda.

La seva cara té una expressió molt característica. Fa aquell posat de suficiència que acostumen fer els que no saben res de res i volen passar per gent capacitada. Dels que confonen el seu poder adquisitiu, davant del qual tot es doblega, amb la intel·ligència rectora.

Entra dins l'església. S'està celebrant l'ofici. Tot atrafegat ocupa el seu lloc davant d'un reclinatori. Amb posat tot compungit, el veieu obeir els tocs de campaneta. Ara està dret, ara s'agenolla; torna a aixecar-se i agenollar-se una gran quantitat de vegades. Aquell que a fora al carrer ha permès que un altre home, un invàlid, fes esforços de flaqueja per a recollir la seva moneda; i el que no volgué acotar-se per ajudar un desvalgut, ara el veieu submis xiuxiuejant una oració. Oració que brolla dels seus llavis sense cap passió, d'una manera

meccànica, amb un dring metàl·lic que fa preveure que més que complir un deure religiós està cotitzant la pòlissa d'una assegurança de vida per a l'eternitat. El pànic a la mort el fa doblegar els genolls a terra. Un mot s'acut a flor de llavi: misèries humanes!

A la nit, la sumptuositat de l'edifici resta difumada entre les penombres. Les seves portes són tancades. Un vent fred i tallant us tira gotetes d'aigua a la cara; gotetes d'una pluja fina que la sentiu al moll dels ossos; el seu contacte us fa estremir. És una d'aquestes nits fredes de tardor en què l'atmosfera, saturada, deposita la seva humitat per arreu.

A la porta de l'església hi ha encara els captaires. Arrecerats a la portalada, dormen a la intempèrie damunt el sòl glaçat i dur. Els pocs vianants que passen no hi paren atenció. La força del costum ha fet esdevenir tradicional aquesta situació, vergonya d'una religió que vol ésser justa i humana.

Dormiran a la intempèrie fins el dia en què no despertaran més, batuts per la inclemència del temps. Els seus cossos inerts, encara passaran unes hores de cara a aquella església que malgrat ésser un centre dit de bondat ha tolerat llur desfeta. Una simple nota a la premsa donarà compte de llur traspàs. El món farà la seva via, i els ventruts creients seguiran donant fe de llur bondat i sentiment religiós cada diumenge a les dotze.

TOMAS AMAT

EN ELS MOMENTS DIFICULTOSOS COM ELS QUE TRAVESSEM ES QUAN ELS TREBALLADORS HAN D'AJUDAR MÉS LA PREMSA OBRERA. CONTRIBUIU A PROPAGAR "JUSTICIA SOCIAL".

RECTIFICACIÓ

La setmana passada, en l'article del company Comorera, va sortir una errada important. Encara que els companys ja la devien interpretar bé, ens interessa aclarir-la. On deia: "Mentre el B. O. C., Izquierda Comunista y Partido Socialista no renunciïn als seus propòsits..." havia de dir "...i Partido Sindicalista..."

El rosat *Mati* parla, a la secció de cinema, de «la duquessa Tènia de Rússia».

Pobra duquessa Tènia! Déu ésser allò que en diuen la solitària.

S'han descobert irregularitats en la recaptació municipal d'arbitris indirectes.

Felicitem *El Diluvio* — diari republicano, diu ell — per la seva campanya d'atac contra l'Ajuntament popular legítim quan aquest començava a depurar aquell negociat. Ja veu com el fan quedar els protegits!

PROPAGUEU JUSTICIA SOCIAL

A propòsit del nou governador. Dimecres feia a *La Publicitat* unes declaracions molt notables. Entre altres coses, deia que l'obertura dels centres depèn de com es portin aquests.

Però, i si no els obre mai i per tant no actuen, ¿com ho podrà saber?

El senyor Salmón ha estat nomenat president d'una comissió que ha de resoldre una vaga de pescadors.

¿No seria qüestió d'aplicar-li la llei d'incompatibilitats?

L'altre dia a Bilbao van atracar un banc i, per a fer-lo obrir, un dels lladres trucà a la porta disfressat de capellà.

Moraleja: Malfieu-vos dels capellans.

Uns radicals dissidents de Lugo es mostren agrats al senyor Portela «per la seva actuació ministerial a favor del Partit».

¿I encara durarà la llegenda del Portela republicà!

Ja tornem a sofrir aquelles bromes de les subvencions municipals d'atur forçós, que els nostres gestors administratius reparteixen alegres, i en exclusiva, entre entitats rabiosament catòliques.

Un exemple de la llei de Restriccions: A Barcelona van suprimir els sis jutjats recentment creats, i després de suprimits els compren mobles.

Els jutges es mostraven molt satisfets pel «mobiliari decent», però no sabem pas de què els servirà si, complint el decret de l'inclit Chapaprieta, queden en situació d'excedents forçosos.

A menys que se'ls emportin a casa...

Comproveu la vostra inclusió correcta al Cens electoral.

Periòdic popular

El dia 5 de desembre començarà a sortir el periòdic quinzenal *Support*, periòdic popular, en el qual col·laboraran signatures de destacats elements antifeixistes de Catalunya.

CALENDARIS
GEGANT ATLANTIDA COLOM

Imp. MIRET - Viladecans, 12
Telèfons 12290 - BARCELONA

L'avi

Llibre del company Joan Comorera
no pot mancar a la llista de cap afiliat

El gran acte del diumenge passat

Milers de ciutadans aclamen frenèticament els homes de la U. S. C., del P. C. P. i del P. C. de C. en el decurs dels seus parlaments en el míting pro Partit Socialista de Catalunya

Indubtablement, l'acte del prop-passat dia 24 marca una fita en la història del moviment obrer a Catalunya. Si algú dubtava que a Catalunya el socialisme podia relatar, segurament que s'adona del seu error. Dificilment ningú podrà dubtar de la feunda llavor que en el silenci he estat sembrada i que ara comença a donar els seus fruits prometedors de dies de glòria; de dies que si bé exigiren esforços enormes seran compensats amb l'excel·lent panorama d'una societat justa que trenqui les arcaïques formes de l'economia actual, per projectar-nos tots a un pla superior de relació humana, de major convivència i comprensió entre tots plegats.

L'acte del diumenge passat és l'acte d'afirmació més rotund que les masses obreres organitzades han celebrat d'un temps ençà.

Es l'afirmació clara, categòrica de les masses anònimes del poble, que vol una política clara, diàfana sense mixtificacions de cap mena ni treballs darrerà les cortines.

Es la confirmació rotunda que el socialisme ha clavats arrels a la nostra terra i que està completament assimilada al nostre tarannà. Avui el poble català ja pensa en socialista, i no hi ha ningú que honradament cregui que per a ésser socialista s'ha de parlar en castellà.

Es la desautorització més pregonada dels revolucionaris sintètics, dels baladrers, dels pinxos de la política, dels professionals de l'apoliticisme.

Es el clar anunciador de grans meravelles forjades de la realitat. Qui hi sigui a temps que rectificui actituds equivocades. I si hi ha algú que per misèria o interessos particulars, o per llur follia o pel que sigui, no rectifica, que es quedi tal com està que a no tardar gaire el colitzarà com un valor arqueològic.

A partir de la tarda de dissabte van circular insistentment per la ciutat, sobretot en certs medis afins, rumors de suspensió de l'acte. Aquests rumors creixien i s'afirmaven a mesura que transcorrien les hores, i eren donats amb tanta seguretat que sovint no servien de gran cosa els esforços desmentiments dels nostres companys. Per altra part, per bé que amb menys intensitat, es deia que hi hauria perturbacions, violències, etc. Tot plegat revelava una consigna, extensament circulada per a saotejar l'acte. Malgrat això, els únics perjudicats resultaren els ciutadans que donaren crèdit a aquelles enraoneries i es deixaren perdre l'acte, perquè malgrat aquestes absències, l'esplendor de l'acte no se'n ressentí gots.

Molt abans de l'hora anunciada la sala presentava un aspecte magnífic. Ple de gom a gom, la gent s'empenyia uns als altres per tal de situar-se adequadament.

S'inicia l'acte amb unes paraules del president, el company Jaume Comes. Amb el to energic a què ens té avessats fa una al·lusió als companys caiguts en les lluites per l'assoliment dels nostres ideals.

Demana uns moments de silenci a la memòria dels que perderen llur vida per la conquesta d'allò que forma part de nosaltres mateixos, pel constant progrés humà. Tothom dempeus ref el pòstum homenatge als anònims herois.

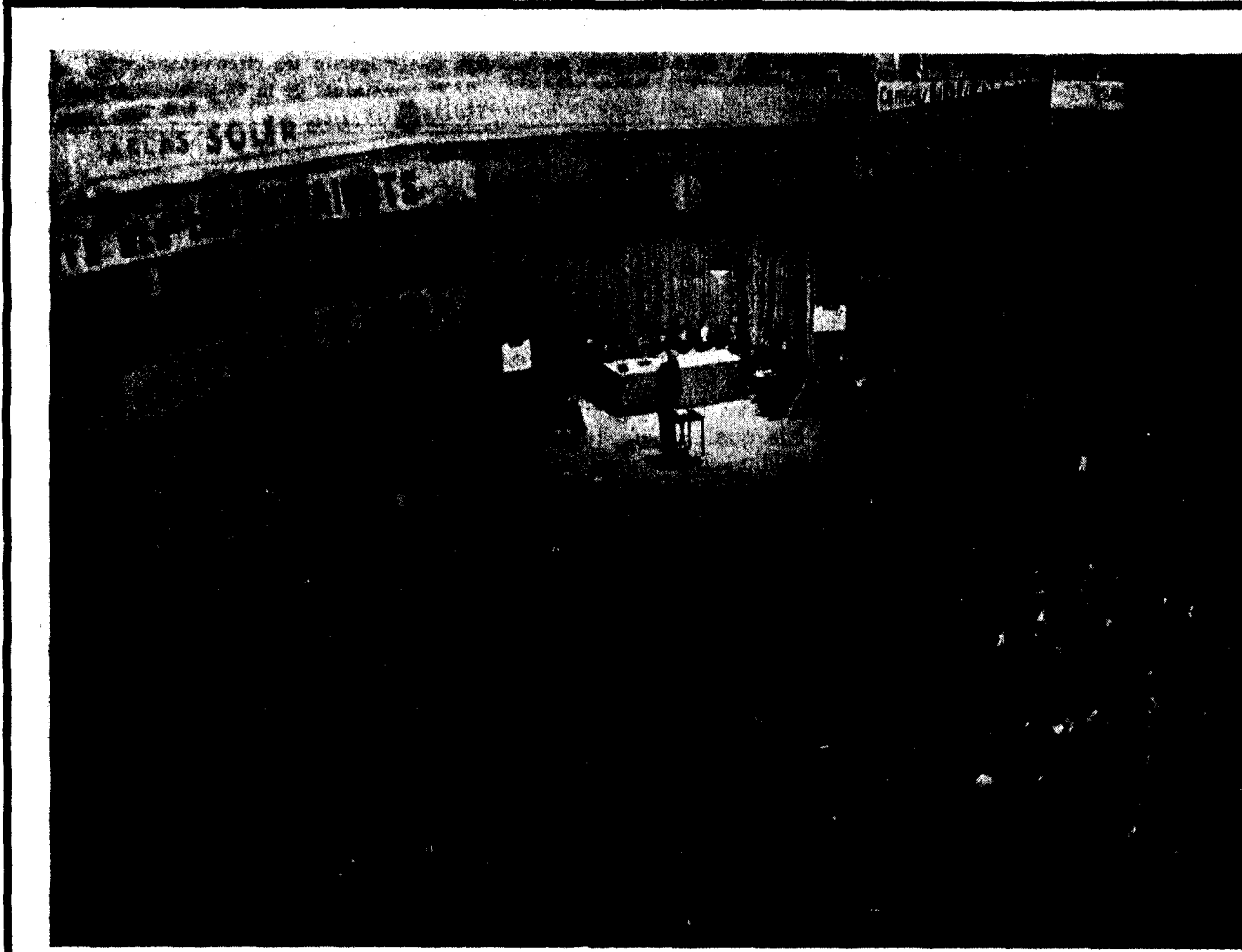
Prosegueix el seu parlament d'obertura i té paraules dures en examinar l'obra de desgovern portada per les dretes. Esmentant el fet dels fets d'octubre.

Finalment diu que els acusadors de Casas Viejas tenen damunt seu els fets d'Astúries.

Remarca que per una ironia de la vida Salazar Alonso, l'home que es vanava d'haver provocat els fets d'octubre, era senyalat i acusat de vulgar estafador.

Seguidament fa ús de la paraula el president del comitè de relacions de la U. S. C. (U. S. C. i P. C. P.). Esmenta el fet dels que diuen que la lluita de classes no existeix. Mireu sinó què és aquest espectacle. Què és que ara mateix caben de detenir uns companys que segons han dit desobefen ordres de la policia. Recordem, diu, els 30.000 empresonats per una lluita noble. Els que caigueren cercant una nova vida.

S'estén en consideracions i fa una crida a tots els obrers sense diferència de matisos. Analitza la situació dient que mentre podem lluitar obertament, i quan les portes de la legalitat ens són tancades, no tenim inconvenient de lluitar clandestinament. Aquesta lluita afirma — no haurà d'acabar mai. Indica la necessitat i la lògica de la fusió i diu que aquesta ja ha estat feta abans de tots els partits dient-los que és precis que menin una forta lluita en el si de les seves organitzacions per tal d'arribar a una unitat orgànica que el poble tant espera.

Un aspecte de la sala del Gran Price durant el míting de diumenge

lles. Constatada la consignació de guerra i policia amb la de cultura i assistència social. Diu que mentre a Espanya hi ha mestres d'estudi amb sou de 175 pessetes mensuals, els guàrdies en cobren 350.

El feixisme va contra tots sense distinció de matisos. Propugna per la conquesta de l'Estat i per la nacionalització de la riquesa, de la Banca i de la Borsa. Anirem contra el deute públic, respectant, però, el que sigui fruit de l'estalvi dels obrers. Impugna l'especulació fiduciària.

Posa de manifest que mentre el malestar és latent a tot Espanya degut al marasma econòmic, entre altres coses, el Banc d'Espanya fa negocis que són veritables atracaments organitzats.

Té paraules d'elogi per a González Feña. Dibuixa magistralment la figura de Jaume Comte, Alba i d'altres herois.

Finalment diu que els acusadors de Casas Viejas tenen damunt seu els fets d'Astúries.

Remarca que per una ironia de la vida Salazar Alonso, l'home que es vanava d'haver provocat els fets d'octubre, era senyalat i acusat de vulgar estafador.

Seguidament fa ús de la paraula el president del comitè de relacions de la U. S. C. (U. S. C. i P. C. P.). Esmenta el fet dels que diuen que la lluita de classes no existeix. Mireu sinó què és aquest espectacle. Què és que ara mateix caben de detenir uns companys que segons han dit desobefen ordres de la policia. Recordem, diu, els 30.000 empresonats per una lluita noble. Els que caigueren cercant una nova vida.

S'estén en consideracions i fa una crida a tots els obrers sense diferència de matisos. Analitza la situació dient que mentre podem lluitar obertament, i quan les portes de la legalitat ens són tancades, no tenim inconvenient de lluitar clandestinament. Aquesta lluita afirma — no haurà d'acabar mai. Indica la necessitat i la lògica de la fusió i diu que aquesta ja ha estat feta abans de tots els partits dient-los que és precis que menin una forta lluita en el si de les seves organitzacions per tal d'arribar a una unitat orgànica que el poble tant espera.

Afirma que per la pressió de les Joventuts la unitat serà un fet. Analitza la situació europea que indica el camí d'unir-nos. Esmenta Itàlia, Alemanya, Àustria i finalment Espanya, en que en la qüestió de l'any 34 no conaven tot. S'ha perdut per la manca d'unió.

En arribar a aquest punt és amonestat pel delegat governatiu, al mateix temps que el públic el saluda amb una xarrosca ovació que dura llarga estona, i aixecant els punys enlaire.

Repren el seu parlament dirigint-se a les Joventuts esportives. S'estén en llargues consideracions sobre l'esport a la U. S. C.

Acaba conant un visca al Partit Socialista de Catalunya, que és corejat amb entusiasme.

A continuació el president llegeix algunes de les adhesions rebudes, entre elles una del Socors Roig Internacional, una altra de la Joventut del Partit Socialista, de les Joventuts d'Estat Aragoneses, etc.

ra ús de la paraula el company Valdes, secretari general del Partit Comunista de Catalunya.

Amb una bella dissertació al·lusiva a l'acte inicia el seu parlament. Diu que continuem fent actes com el davui triomfarem. Recomanar un article del company Joan Comorera, el qual situa clarament la posició dels partits obrers. Es lamenta que encara hi hagi partits que s'hagin quedat al marge de l'acte d'avui i propugna perquè vingui a la U. S. C. O. E. Es queixa enèrgicament que si bé parlen ho fan, no com voldríem, sinó com podem, puix que encara hi ha una mordassa que ens olega.

Invoca amb una llarga peroració el VII Congrés de la tercera internacional.

Diu, però, que nos aquests el lloc de parlar-ne i que al seu temps ja ho faran. Analitza el discurs del company Dimitrov en l'esmentat Congrés per a la lluita contra el feixisme. S'estén en consideracions i afirma que la unitat serà un fet en data no molt llunyana. Propugna un gran front antifeixista i per la conquesta de les llibertats perdudes i per les noves, que hauran de fer.

Diu que a la U. S. C. O. E. són honorats els seus grans homes. I a Espanya es concedeix als estafadors.

Acaba dient que vénen a col·laborar en aquesta obra abraçant per les més bones intencions.

Acte seguit fa ús de la paraula el diputat al Parlament de Catalunya company Joan Fronjosa.

Amb paraula fàcil i senzilla que permet a tothom interpretar-lo perfectament, comença dient que encara que l'autoritat hagués suspès l'acte abans d'iniciar-lo ja hauríem demostrat allò que volíem. Diu que l'acte està prenyat d'un desig que mai més no l'hauré d'aberrar del nostre cervell; el desig que el poble de veure conductes clares i sobretot una forta unió de tots els obrers.

Seguidament fa ús de la paraula Salvador Roca i Roca, del Partit Català Proletari.

Comença dient que malgrat que els oradors que l'han precedit han parlat de molts temes el panorama espanyol és tan dens que hi ha moltes coses de les quals es pot treure conseqüències.

Es refereix a l'Estatut derogat. Posa de manifest la transcendència de les tesis aprovades pel comitè de relacions pro Partit Socialista de Catalunya.

Diu que en la gran croada empresa no hi pot mancar ningú. Hem de lluitar amb totes les nostres forces. Diu

Passat per la Censura

Imp. Miret. — Guifré, 12. — Barcelona

Historia llargament a través de les darreres dècades com els obrers eren indiferents a les coses polítiques, a la política tradicional espanyola, que es movia i es forjava en les sales de banderes. Posava una colla d'exemples que el públic acusa visiblement assentint a les seves paraules. Demuestra com les dretes no han sabut mai governar i esmenta una colla de fets d'armes on Espanya ho perdé tot. Ara ha canviat. La reacció obrera es fa sentir i llur opinió pesa.

Fa referència al plany de les esquerres. Acusa les dretes vaticanistes que ni amb un Parlament de ficció poden governar. Indica quina haurà d'ésser la nostra posició quan tornem a la normalitat. Diu que hem de combatre tots els partits mixtos, que no són ni carn ni peix. No volem confusionsismes. Volem un partit obrer sota la direcció de la classe treballadora. Es refereix als intel·lectuals i diu que són molt necessaris, però que cal tenir present que en un partit socialista ni ho poden haver militants de diferents classes; tots són iguals. Que vinguin, sí, però dignament.

Es refereix als professionals de la revolució i diu que amb aquesta no s'hi juga. En un bell paràgraf ple d'ironies punyents es refereix a la política dels antipolitics.

Diu que els obrers com a ciutadans han de militar en el Partit polític obrer de Catalunya; com a obrers en el sindicat, i com a membres d'una col·lectivitat en les cooperatives. Propugna amb paraula fàcil per una gran central sindical i afirma que la unitat sindical i política serà un fet.

Enmig d'una xarrosca ovació acaba dient que qui combat la Tercera Internacional és un malbat o un cretí.

Farla dels intel·lectuals socialistes i diu: Visca els intel·lectuals, perquè són molt necessaris.

Diu que a Espanya no hi ha forces conservadores i que per aquest motiu un home com Azaña, que en un altre país se'l consideraria un conservador, a Espanya se'l titlla d'esquerrista. Diu que Azaña és perseguit perquè és honorat.

Acaba el seu parlament explicant una sèrie d'impressions que ha tret a través dels seus viatges per Espanya i diu que el rebrotar del Socialisme és un fet innegable.

Finalment el president, abans de donar l'acte per acabat, llegeix quatre telegrams adreçats, un al President de la República demanant l'indult de tots els condemnats a mort, i un altre a l'ambaixada d'Alemanya a Madrid sollicitant en nom de milers d'obrers allí congregats la llibertat de Thaelmann i de tots els lluitadors alemanys; un altre al company Largo Caballero encoratjant-lo per la vista de la causa que contra ell segueix el Tribunal Suprem; i un altre al company Joan Comorera portant-li l'adhesió dels homes allí congregats, a ell i als seus companys del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Tots quatre foren aprovats per aclamació unànime.

L'acte finí a les dues de la tarda sense registrar-se cap incident notable. Solament un grup no afecte a la disciplina de cap dels tres partits organitzadors promogué un petit incident i algunes detencions, amb l'exhibició inoportuna d'una bandera.

A remarcar la formidable labor de les Joventuts Socialista de Catalunya (U. S. C. i P. C. P.) i Comunista que cuidaren de l'ordre amb un encert mereixedor de tots els elogis.

Per no trencar el costum es registraren detencions d'alguns companys que venien invitacions per sufragar les despeses.

Una altra vegada, demanarem tarifes de trens reduïdes, pagarem dietes i donarem diners, que pel que es veu això és més lícit segons la interpretació constitucional dels que desgovernen el país. Està vist que ésser un partit pobre és un delict.

Foren detinguts els companys Salvador Roca i Roca, Eduard Aparicio i Bosc, Francesc Jimeno i Casquet, Josep Irigoyen i Triarte, Albert Ginestar i Colom, Salvador Morales i Martín, Josep Senjop i Català i Josep Zaragoza i Buitron. Tots ells passaren a disposició del jutge de guàrdia.

El jutge mantingué la detenció de Salvador Roca i Roca, Josep Irigoyen i Albert Ginestar, als quals s'ha aplicat el decret d'Ordre Públic. Seran processats, passaran a la presó. Els «delictes» són contra la forma de Govern.

Sembla que també pretenen procedir contra altres oradors, i adhuc demanen suplicatori contra el company diputat Jaume Comes, que presidí l'acte.

Degut a la seva detenció, el company Roca i Roca no podrà donar la seva conferència del dimecres vinent al «Campans Club», sobre «els idiomes en el socialisme».

NOU FORMAT

La setmana passada, per a fer el nostre número extraordinari amb les tesis i els Estatuts per al Partit Socialista de Catalunya, ens vam veure obligats a doblar el nostre full habitual i fer un setmanari de vuit pàgines. Com que el nou format (que no és sinó l'antic amb les columnes més amples) ha estat molt ben rebut pels companys, el restablím. Ens deuem en primer lloc als camarades, i no ens costa res donar-los satisfacció.

Ja està, doncs. Ja tenen els companys el format petit que volen. Els fem avinent, però, que aquest format petit conté menys text que el full gros. Procurarem compensar la deficiència donant més articles en lletra petita. Però això representa també un esforç econòmic al qual esperem que sabran correspondre els mateixos companys que ens feliciten.

Ajudeu JUSTÍCIA SOCIAL! Feu subscriptors, protectors, anuncis, donatius. Pagueu els exemplars ja rebuts. Envieu diners, molt i aviat, a JUSTÍCIA SOCIAL, el setmanari dels treballadors.

Tots els nostres companys han d'associar-se a la gran demostració de demà al cementiri, davant la tomba de Layret. El C. E. de la U. S. C. hi acudirà.

Coalició d'Esquerres Catalanes

En l'última reunió del Comitè d'enllaç de les esquerres catalanes i davant la impossibilitat de portar a terme els propòsits de celebrar l'acte projectat a la Plaça Monumental, s'acordà el pla dels actes públics que els partits que l'integren projecten celebrar conjuntament, i que tindran lloc els diumenges o dies de festa que s'anunciaran oportunament, a les ciutats de Girona, Lleida i Tarragona, per a acabar amb un gran acte, fins ara suspès, malgrat la voluntat dels organitzadors, a la ciutat de Barcelona.

La celebració dels actes organitzats pel Comitè d'enllaç, anirà acompanyada, en el conjunt, d'una intensa campanya de propaganda política amb la d'aquells altres que projectin les organitzacions locals dels diversos partits que formen les esquerres catalanes.